

ADJ ERŐT!

pályázatunk FEME Példakép kategóriájának díjazott pályaműve

Papp-Terjék Kitti: Erősnek lenni

Elég fiatalon 24 évesen, egy betegség árnyékában kezdtem el teljesen átértékelni az életemet. Akkor jöttem rá, hogy milyen is igazán élni és hogy milyen erős is vagyok valójában.

Az első műtétem, ami után a diagnózisom endometriózis lett, egy nagy hasi vágásos műtét volt. Veszteséggel, vágással és utókezelésekkel engedtek útra, hogy majd utána jobban leszek. Sajnos ez nem így lett. Hiába a 6 havi injekciós hormon, a menstruáció leállítás, ez a betegség tovább uralkodott a testemen. Sorra jöttek a műtétek, kezelések és a hormonok. Remélték, hogy megállítják, de nem sikerült. Minden műtét egyre nehezebb lett, egyre több komplikációval és egyre több gonddal karöltve. Már nem csak a petefészkeket érintette, a bélszakaszra is áttért. Pár év alatt, túl voltam 3 nagy hasi vágásos műtéten, csonkolták mind a két petefészkeket és a bélszakaszból is 12cm hiányzott. Hormonokat szedtem, amitől volt hogy 20 kg-ot is híztam, erős fájdalmaim voltak és marékszámra szedtem a fájdalomcsillapítókat. A fájdalomtól napokig feküdtem és testileg, lelkileg is nagyon nehéz időszak volt ez, de próbáltam pozitívan állni a helyzethez. Tudtam, hogy az ördögi körből előbb vagy utóbb, de ki tudok jönni csak nagyon erősnek kell lennem.

Erősnek lenni egy nehéz helyzetben, talán ez az igazi megpróbáltatás, de szerencsére volt egy társ, aki végig kísért ezen a nehéz úton. Mindig mellettem állt, fogta a kezem és támogatott mindenben. Ő az én igazi támaszom, a mindenem a szerelmem. Az én csodálatos férjem.

Sokszor hittük, hogy vége ennek az egészsnek és hogy megpihenhetünk, de csak pillanatnyi boldogságok voltak ezek. A harmadik műtétem után volt egy év, amikor jól voltam és úgymond, végre igazán tudtam élni. Fájdalom és hormonok nélküli élet, utazás, kirándulás és kikapcsolódás, amelyekre mindig is vártunk.

Sajnos ezek hamar szertefoszlottak, amikor folyamatos felfázással és vese fájdalommal kerültem egy urológushoz, aki ct vizsgálatot kért. 1 hónap várakozás után az eredményeim rosszak lettek, úgy is mondhatnám, hogy ismét az ördögi körbe kerültem. Az endometriózis a vesevezeték nyomta, ami által a jobb oldali vesém pangott. Az urológusom tanácsára felkerestünk egy specialistát, aki ultrahang segítségével még több problémát észrevett. Érintett volt a méhem, a vesevezeték és a bélszakasz is. Mivel komplikált komoly műtétről volt szó így ismét egy nagy hasi vágásos műtét kellett 3 orvos közreműködésével (nőgyógyász, sebész, urológus). Kicsit sokkoló tény volt, hogy szinte mindenhez hozzá kell nyúlni és hogy egy újabb vágás lesz rajtam, de túl akartam lenni rajta, hogy ismét normálisan tudjak élni. A várólista kicsit hosszú volt kb. 8 hónap, de próbáltam kitartani, még ha a fájdalmak nagyon erősek is voltak. Minden nap csak az lebegett a szemem előtt, ha ezen túl leszek, utána jobb lesz, sokkal jobb. Mindig is erős voltam, pozitívan álltam a dolgokhoz, most is így voltam vele. 29 éves voltam és a negyedik műtétre készültem, de akkor még nem tudtam ez a műtét az egész életemre hatással lesz és megváltoztat. A műtét napján nyugodt voltam, hiszen tudtam jó kezekben vagyok. Az altatás simán ment és az ébredéssel sem volt gond. Sajnos érintett volt a bélszakasz, így egy nagyobb részét eltávolították, a vesevezetékét és a jobb petefészkeket is kivették, helyreállították a jobb vesevezetékét és kaptam bele egy tágitó stentet. A méhembe lévő adenomióziót is próbálták szépen leszedni, már amennyire lehetett. A nagy műtétéhez képest jól voltam és bizakodó.

Haza egy 1 hónapos katéterrel engedtek és véralvadást gátló szurival. A katéter 1 hét után egyre elviselhetetlenebb lett, folyton az urológián kötöttünk ki mert begyulladt, baxis lett. Keveset tudtam mozogni, a mindennapokba teljesen bezavart és már alig vártam, hogy levegyék végre. Azon a napon mikor lekerült teljesen megkönnyebbültem. Végre tudtam normálisan mozogni, ismét szabad voltam. Viszont a vállamnál enyhe izom fájdalmat éreztem, amit akkor annak tudtunk be, hogy sokat feküdtem, nem gondoltuk, hogy nagy baj lehet. A

fájdalmak pár nap után sem múltak és erősebbek lettek, egyik este már egyre jobban fájt és a bordákhoz terjedt, nem tudtam feküdni, nehezen kaptam levegőt és szúrt. Bementünk vele a sürgősségre mert a vérnyomásom és a pulzusom is magas volt megijedtünk, hogy valami bajom lesz. Igaz arra nem számítottam, hogy ilyen diagnózist kapok. Bent tartottak és ct-t csináltak, ahol kiderült, hogy kétoldali tüdőembóliám van, tüdőgyulladással megspékelve. 1,5 hónapra a műtét után 26 adag szurival a combomba még ez is rám talált. Mit is mondhatnék... hát már csak ez hiányzott. Laza 1 hét az őrzőben gépeken, mozdulatlanul, napi 2 erős adag véralvadástáplálóval, maga volt a „wellness” A családomra a szívinfarktust hoztam és mindenki azért szorított, hogy jól legyek. Szerencsére stabil volt az állapotom, így átkerültem újabb 1 hétre az osztályra, ahol megkezdődött a talpra állításom szigorú feltételek mellett. Gyógytornász járt hozzám, ő segített az első felállásnál, lépéseknél, ami járókerettel történt, combig érő kompressziós harisnyában. Mindent fokozatosan kellett csinálni, úgy hogy ne terheljem meg magam. Nagyon nehéz volt sokat járkálni, hamar elfáradtam és gyenge voltam. Nem is gondolná az ember, hogy ilyenkor minden megterhelő és baromi nehéz.

Mit is éltem meg közben?

2019. március 3-án újra kezdődött az életem, egy teljesen új szakaszba lépett. Tudtam itt csak akkor győzők, ha erős leszek és kitartok. Ebben a nagyon durva helyzetben is én végig mosolyogtam, vidám voltam, még akkor is, ha fájt és nem voltam jól. Az elmúlt évek, fájdalmak, küzdelmek erőssé tettek. Egy olyan emberré formáltak, aki nem adja fel és harcol. Most is ez volt, harcoltam azért, hogy éljek. Sokan feladták volna, de én nem így tettem, tudtam ezen is túl leszek majd. Az itthoni gyógyulásom is szépen haladt. Az elején napi 2 szúrásom volt, amit egy gyógyszer váltott fel, de sajnos a kezdeti hurrá, csak egy bogyót kapok be érzés után, jött a sokkoló tény, a vérzésembe ez bezavar. Így sajnos csak a szúrás maradt, de már csak napi 1 adagban. Így csak a szép kék foltok maradnak nekem, hol a combomon, hol a hasamon. Nem baj a lényeg, hogy élek és jól vagyok, más nem számít. A vesevezetékéből is lekerült a tágtító stent, ami nem volt éppen jó érzés, de ahogy szoktam mondani ezen is túl vagyunk és szerencsére minden rendben. Két nőgyógyászati vizsgálaton vagyok túl, ami hozott jót is és rosszat. A jó része, az endónak nyoma nincsen, minden rendben, de a méhem sajnos nem tökéletes. Az adenomiózis jelen van kis mértékben, ami nem a legjobb, de szerencsére nem okoz gondot. Most már nincs fájdalom, gyógyszerek, hormonok és hízás úgy mond nagyból normális az életem.

Talán most jön az a rész hogy, de igen, mi lesz a babával?

A legnehezebb kérdés és egyben a legnehezebb ezt úgy megválaszolni, ahogy azt mi érezzük. Az orvosom adott időt, hogy átgondoljuk mit is és hogyan szeretnénk. Elég kockázatos a lombik ilyen sok problémával, úgy hogy a hormonok nem tesznek jót és a méhem se igazán olyan, mint amilyennek lennie kellene. 6 évet küzdöttünk azért, hogy jól legyek. Rengeteg fájdalom, nehézségen mentünk keresztül, ezért tudtuk, hogy a lombik számunkra egy lehetetlen út. Mérlegeltük, hogy mennyi kockázattal jár és elfogadtuk, hogy számunkra egy út maradt, ami járható. Ez a mi utunk, ahol ő és én mi leszünk és elengedjük azt, hogy nekünk saját gyerekünk legyen. Ami talán a világon a legnehezebb döntés, de mi tudtuk, hogy ez lesz a helyes. Rengeteg volt a fájdalom, a veszteség a kudarc. Sok volt ez a 6 év, megterhelte minket és teljes mértékben kifacsart. 30 éves vagyok, most egy kicsit kipihenném az elmúlt évek fáradalmait és végre szeretnénk kicsit normálisan élni, élvezni az életet, úgy ahogy azt eddig is kellett volna. Szeretnénk kicsit normálisak lenni, még ha az számunkra mást is jelent, mint a többi embernek.

Most csak mi vagyunk és az az élet, ami még ránk vár. Hozhat bármit, mi akkor is kitartunk, hiszen mi már EGY CSALÁD VAGYUNK és csak ez számít. Az élet úgy tökéletes ahogy azt kapjuk, legyen az bármilyen nehéz, tudnunk kell benne felfedezni a csodát és azt, hogy milyen szép.